Redacţiunea, Administraţiunea şi Tipografia:
BRAŞOVU, piaţa mare, Târgulu Inului Nr. 30.
Scrisorî nefrancate nu se primescŭ. Manuscripte nu se retrimitŭ.

Birourile de anunciurĭ:
Braşovu, piaţa mare, Târgulŭ Inului Nr. 30.

Inserate mai primescŭ în Viena R. Mosse, Haasenstein & Vogler (Otto Maas), H. Schalek, Alois Herndel, M. Dukes, A. Oppelik, J. Donneberg; în Budapesta: A. V. Goldberger, Eckstein Bernat; în Frankfurt: G. L. Daube; în Hamburg: A. Steiner.
Preţulŭ inserţiunilorŭ: o seria garmond pe o colónă 6 cr. şi 30 cr. timbru pentru o publicare. Publicărĭ mai dese după tarifă şi învoială.
Reclame pe pagina a III-a o seriă 10 cr. v. a. séu 30 banĭ.

GAZETA TRANSILVANIEI.

ANULU LVI.

„Gazeta" ese în fiă-care dĭ

Abonamente pentru Austro-Ungaria.
Pe un anŭ 12 fl., pe şése lunĭ 6 fl., pe trei lunĭ 3 fl.
N-rii de Duminecă 2 fl. pe anŭ.

Pentru România şi străinătate:
Pe unŭ anŭ 40 francĭ, pe şése lunĭ 20 fr., pe trei lunĭ 10 fr.
N-rii de Duminecă 8 francĭ.
Se prenumĕră la tóte oficiele poştale din întru şi din afară şi la dd. colectorĭ.

Abonamentulŭ pentru Braşovu:
a administraţiune, piaţa mare, Têrgulŭ Inului Nr. 30 etagiulŭ I.: pe unŭ anŭ 10 fl., pe şése lunĭ 5 fl., pe trei lunĭ 2 fl. 50 cr. Cu dusulŭ în casă: Pe unŭ anŭ 12 fl., pe 6 lunĭ 6 fl., pe trei lunĭ 3 fl. Unŭ esemplarŭ 5 cr. v. a. séu 15 banĭ. Atâtŭ abonamentele câtŭ şi inserţiunile suntŭ a se plăti înainte.

Nr. 138. Braşovŭ, Joi, 24 Iunie (6 Iulie) 1893.

Nou abonamentŭ
la
„GAZETA TRANSILVANIEI"

Cu 1 Iulie 1893 st. v.
se deschide nou abonamentŭ, la care invitămŭ pe toţĭ amicii şi sprijinitorii fóiei nóstre.

Preţulŭ abonamentului:

Pentru Austro-Ungaria:

pe unŭ anŭ	12 fl.
pe şése lunĭ	6 fl.
pe trei lunĭ	3 fl.

Pentru România şi străinătate:

pe unŭ anŭ	40 francĭ
pe şése lunĭ	20 „
pe trei lunĭ	10 „

Abonamente la numerele cu data de Duminecă:

Pentru Austro-Ungaria:

pe unŭ anŭ	**2 fl.**
pe şése lunĭ	**1 fl.**

Pentru România şi străinătate:

pe unŭ anŭ	**8 francĭ**
pe şése lunĭ	**4 „**

Abonarea se póte face mai uşorŭ prin **mandate postale.**

Administraţiunea
„Gazetei Transilvaniei".

Din causa sfintei sĕrbătorĭ de mâne, diarulŭ nu va apăré până Vinerĭ séra.

Braşovŭ, 23 Iunie v.

Celŭ ce va fi cetitŭ articululŭ din „Pester Lloyd" de Marţĭ, 4 Iulie n. c., va fi aflatŭ fără îndoiélă întrînsulŭ superlativulŭ insolenţei jidano-maghiare.

Pentru a scusa înaintea lumei culte procederea despotică a guvernului „constituţionalŭ" ungurescŭ faţă cu cetăţenii de naţionalitate română, fóia guvernamentală face unŭ asaltŭ pe câtŭ de înverşunatŭ, pe atâta de ridiculŭ, în contra „haitei dacoromâne", care prin pretinsele ei „agitaţiunĭ criminale" îi causeză atâta amărăciune şi bătaiă de capŭ.

Se jăluesce „Pester Lloyd", că „agitatorii daco-românĭ" nu se ocupă de Românii din Basarabia, Serbia şi Bulgaria, ba nu se înfierbêntă nicĭ pentru „fraţii neliberaţĭ" din Bucovina, dér critică cu atâtŭ mai aspru sórtea Românilorŭ de pe teritoriulŭ corónei s-lui Stefanŭ.

Şi tocmai Românii de aicĭ, susţine fóia şovinistă, suntŭ mai bine situaţĭ decâtŭ toţĭ carĭ trăescŭ afară din regatulŭ românŭ. E încă mirare, că admite celŭ puţinŭ, că nu le merge mai bine şi decâtŭ fraţilorŭ lorŭ din regatulŭ independentŭ!

„Nicăirĭ" — dice „P. Lloyd" — „nu le merge Românilorŭ, carĭ trăiescŭ afară de graniţele regatului românŭ, aşa de bine, ca tocmai pe teritoriulŭ corónei s-lui Stefanŭ." Şi acuma fiţĭ atenţĭ şi ascultaţĭ motivarea acestei pretinse stărĭ înfloritóre:

„In biserică şi şcólă naţionalitatea Românilorŭ se póte desvolta liberă şi neîmpedecată" (Bravo!)

„Pe têrêmulŭ economicŭ şi în administraţia comunală se bucură de favorurile legei" (sic!).

„Legea de naţionalitate a regulatŭ drepturile diferitelorŭ elemente ale poporaţiunei c'unŭ liberalismŭ neîntrecutŭ şi naţionalităţile suntŭ egale înaintea legii". (Escelent!)

„Ómenii iubitorĭ de adevĕrurĭ, conchide „P. Lloyd", nu vorŭ puté arăta dér nicĭ unŭ singurŭ momentŭ, ce i-ar îndreptăţi a numi pe Românii din Ungaria o naţionalitate asuprită"-

„De-o asuprire a vr'unei naţionalităţĭ ar puté sĕ fiă vorba numai atuncĭ, când membrii ei arŭ suferi vre-o ignorare, orĭ scurtare în viaţa publică, în şcólă şi în biserică, în administraţiă şi înaintea judecăţii, în urmărirea intereselorŭ lorŭ materiale séu în aspirarea lorŭ de-a dobêndi funcţiunĭ publice".

Cu-o neruşinare propriă numai purtătorilorŭ culturei maghiare, „P. Lloyd" afirmă, că de-o astfelŭ de ignorare séu scurtare a naţionalităţilorŭ nicĭ vorbă nu póte fi în regatulŭ S-lui Stefanŭ.

Şi ca argumentŭ aduce constatarea uimitóre, că se află şi Românĭ, (câţĭ, se feresce de a spune) în nesfêrşita hierarchiă a funcţionarilorŭ ungurĭ şi că domnii dela putere au de gândŭ sĕ numéscă în viitorŭ, după întroducerea administraţiei de statŭ, mai mulţĭ Românĭ în funcţiunĭ.

Nu vede fóia şovinistă, că prin afirmarea din urmă nimicesce şi acest singurŭ argumentŭ, ce se încércă a'lŭ produce pentru susţinerea afirmărilorŭ sale mincinóse şi rĕutăcióse?

Dér „P. Lloyd" nicĭ c'a voitŭ sĕ aducă dovedĭ, sciindŭ bine cum stau lucrurile în realitate, ci a voitŭ numai s'ajungă la conclusiunea, că Liga culturală din Bucurescĭ este rece faţă cu ceea ce se petrece în Basarabia, şi în Bucovina chiar, şi se mărginesce a critica numai stările paradisice din regatulŭ ungarŭ, unde domnesce o „mare şi generală libertate", sub a căreia scutŭ s'ar face agitaţiile.

După „P. Lloyd" esistă dér o gradaţiune în sórtea Românilorŭ, carĭ trăiescŭ afară de graniţele regatului românŭ.

S'admitemŭ acésta. Dér décă în Bucovina, Serbia etc. le merge Românilorŭ *mai rĕu*, ér în Basarabia *multŭ mai rĕu* — urmeză óre de aicĭ, că pe teritoriulŭ corónei S-lui Stefanŭ le-arŭ merge *bine*, că n'au de ce se mai plânge, că nu suntŭ asupriţĭ şi că Românii din regatulŭ independentŭ n'au nicĭ unŭ motivŭ de a se interesa de sórtea celorŭ $3\frac{1}{2}$ milióne de fraţĭ ai lorŭ?

Dér cine mai póte cere logică şi cugetare dréptă dela despotismulŭ crudŭ alŭ unorŭ egoiştĭ înrĕutăţiţĭ în sufletulŭ lorŭ?

Dela preşedintele comitetului centralŭ electoralŭ din Sibiiu primirămŭ adĭ, prin telegrafŭ, următórea încunosciinţare:

Către domnii membri ai conferenţei naţionale.

Primarulŭ oraşului Sibiiu ni-a încunosciinţatŭ ierĭ, că din partea autorităţii nu se póte permite ţinerea conferenţei naţionale convocată pe 9 Iulie nou. Protestândŭ contra acestei disposiţii ilegale, amŭ făcutŭ numai decâtŭ paşii necesarĭ pentru a se revoca oprirea. Insĕ, în considerarea timpului scurtŭ, ce ne desparte dela diua întrunirii, şi pentru a nu pricinuì domnilorŭ delegaţĭ jertfe zadarnice, **ne vedemŭ necesitaţĭ a amâna ţinerea conferenţei până la altŭ terminŭ, care se va statori ulteriorŭ, décă vomŭ isbuti a obţiné retragerea opririi.**

Sibiiu, 4 Iulie n. 1893.

Delegaţiunea comitetului de 25 a partidului naţionalŭ românŭ:

Dr. I. Raţiu, preşedinte. *D. Comşa*, secretarŭ.
S. Albini, secretarŭ.

Oprirea conferenţei naţionale.

Comitetulŭ publică în „Tribuna" textulŭ decisului, prin care primarulŭ Sibiiului a opritŭ conferenţa naţională. convocată pe diua de 9 Iulie n. c.

Elŭ este următorulŭ:

Mag. Presid. Z. 49—1893.

Către

Onorabilulŭ comitetŭ esecutivŭ alŭ partidului naţionalŭ românŭ, la mâna presidentului sĕu, d-lui Dr. Ioanŭ Raţiu,

Sibiiu.

Considerândŭ, că conformŭ ordinei de di presentată prin hârtia din 24 Iunie a. c. obiectulŭ principalŭ alŭ consultărilorŭ şi alŭ hotarîrilorŭ adunărei extraordinare a alegĕtorilorŭ românĭ, convocate la Sibiiu pe 9 Iulie 1893, vorŭ fi evenimentele, carĭ au resultatŭ din aşternerea petiţiei către Maiestatea Sa, cunoscută sub titlulŭ „Memorandulŭ Românŭ", prin urmare şi urmărirea criminală, întrodusă pe temeiulŭ §. 173 alŭ codicelui criminalŭ contra comite-

---

FOILETONULU „GAZ TRANS."

(3)

O deputaţiune maghiară la Iosifŭ II.

Din romanulŭ istoricŭ „Impĕratulŭ Iosifŭ II ca autocratŭ", de L. Mühlbach.

(Fine.)

Unŭ murmurŭ ameninţătorŭ trecea prin şirele magnaţilorŭ; cu ochĭ schînteietorĭ priveau la împĕratulŭ, carele singurŭ, faţă cu aceştia, stetea în dignitatea sa de domnitorŭ înaintea lorŭ.

— Ah, — strigà împĕratulŭ cu unŭ rîsŭ despreţuitorŭ, — domnii credŭ, că se află în dieta polonă şi credŭ, că unŭ murmurŭ de „veto" e de ajunsŭ pentru a anula voinţa unui rege. Regele Polonilorŭ a peritŭ ruşinosŭ în urma acestui „veto" alŭ nobililorŭ sĕi, dér eu nu vréu sĕ pierŭ şi dreptŭ aceea nu vréu sĕ audŭ nicĭ unŭ „veto"; murmurulŭ, orĭ plăcerea vóstră, nu o sĕ aibă nicĭ o influinţă asupra decisiunilorŭ mele! Voinţa mea este a face Ungaria puternică, tare şi mare, nu însĕ prin nobilii, ci prin întregŭ poporulŭ ei! De aceea am abrogatŭ barbaria sistemului feudalŭ, fiindcă împedecă luminarea şi desvoltarea ţĕrii. De aceea am aşedatŭ locoteninţele în centrulŭ ţĕrii; de aceea am întrodusŭ o nouă ordine la judecătorii şi am orênduitŭ conscripţia; de aceea ordinaţiunea referitóre la plătirea dărilorŭ, care asemenea conscripţiei face egalĭ: nobilĭ, cetăţenĭ şi ţĕranĭ, — şi ridică privilegiile singuraticilorŭ în emolumentulŭ întregului; de aceea vréu eu în fine a aduce mai aprópe Ungaria de ţĕrile germane, ca sĕ priméscă moravurĭ şi cultură nemţéscă, sĕ se desbrace de barbariă şi sĕ între în şirulŭ popórelorŭ civilisate.

Dér voi, voi, nobililorŭ, vréţĭ sĕ-mĭ puneţĭ piedecĭ. Voi strigaţĭ, că se vatĕmă privilegiile, constituţia, libertăţile. Vĕ provocaţĭ la pergamentele vóstre vechĭ, pe carĭ stă scrisŭ de trei sute de anĭ, că Ungaria n'are sĕ se abată unŭ firŭ de pĕrŭ dela barbaria sa, că acestŭ poporŭ puternicŭ şi mare sĕ fiă inaccesibilŭ pentru orĭ-ce îmbunĕtăţire şi incapabilŭ de orĭ-ce progresŭ. La o parte cu aceste arme ruginite ale barbarii medievalĭ! Unŭ nou seculŭ s'a începutŭ, a rĕsăritŭ o nouă lumină pentru toţĭ, nu numai pentru cei privilegiaţĭ şi nobilĭ, ci şi pentru aceia, pe carĭ voi i-aţĭ lipsitŭ de orĭ-ce fericire şi demnitate omenéscă, şi pe carĭ i-aţĭ făcutŭ sclavĭ, numai ca sĕ puteţĭ domni voi. Acéstă lumină e cultura, care lumineză spiritele şi înalţă şi pe celŭ de josŭ la demnitatea omenimei libere.

Cultură vréu eu sĕ aducŭ Ungurilorŭ, şi décă acésta nu se împacă cu vechile vóstre privilegii şi cu ceea ce voi numiţĭ constituţiă, cultura le va da la o parte şi, de va fi lipsă, le va sfăşia, ca sĕ-şĭ pótă ţiné triumfulŭ liberŭ într'o ţéră locuită până acuma numai de nobilĭ şi de iobagĭ, dér în care trebue sĕ fiă în viitorŭ unŭ poporŭ liberŭ, fericitŭ şi supusŭ regelui şi domnitorului sĕu!

Acesta este rĕspunsulŭ meu nestrămutatŭ la tóte plângerile vóstre. Intórceţi-vĕ acasă, Maghiarilorŭ, şi daţĭ de scire staturilorŭ, fişpanilorŭ şi nobililorŭ, carĭ v'au trimesŭ aicĭ, că voinţa mea e nestrămutată şi tóte legile şi ordinaţiunile, emanate dela mine, rĕmânŭ în valóre deplină, nimicŭ sĕ nu se strămute în ele, căcĭ nicĭ-odată nu retragŭ, ce am decisŭ şi am poruncitŭ eu după cumpĕnire matură! Eu sunt acuma rege în Ungaria, nu Maghiarii, eu sunt care dau legile, eu sunt constituţia vóstră, mie îmĭ sunteţĭ datorĭ cu supunere. Mergeţĭ acasă şi spuneţĭ, că împĕratulŭ a datŭ legile, ca sĕ fiă şi observate; datorinţa vóstră e sĕ ascultaţĭ de ele!

Cu acestea făcêndŭ din capŭ, li-a întorsŭ spatele şi înainte de a se fi reculesŭ magnaţii, consternaţĭ, din uimirea lorŭ — a dispărutŭ prin uşa laterală.

Maghiarii priveau unulŭ la altulŭ cu căutăturĭ scânteietóre de mâniă.

— Elŭ nu-şĭ retrage vorba nicĭ odată! dise contele Pálffy după o pausă lungă. Aţĭ auditŭ, Maghiarilorŭ, împĕratulŭ nu retrage nicĭ-odată, şi décă constituţia nóstră stă în calea reformelorŭ sale, o va da la o parte, şi de va fi lipsă, o vă strivi. O sĕ răbdămŭ noi acésta, Maghiarilorŭ?

— Nu vomŭ răbda! strigară cu toţii entusiasmaţĭ. Cine se atinge de constituţiă, se atinge de noi, şi cine se atinge de noi, de acela ne vomŭ apĕra până la ultima rĕsuflare!